

EDITORIAL

L'Educació com a tasca col·lectiva

Quan aquest butlletí arribi a les vostres mans veureu des de la mateixa portada que alguna cosa ha canviat. I és veritat. Vivim èpoques de canvis, majors o menors segons els desitjos o les esperances.

La realitat se'ns imposa dia a dia i convé espavilar per a no perdre calada.

Vos demanareu, potser, a què respon un número monogràfic patrocinat per dues entitats —S.T.E.I. i Col·legi de Llicenciats— diferents. I la resposta és més bé simple.

L'educació és una empresa prou complexa com per a juntar i no dispersar. Cal unir totes les forces i tots els esforços en aquesta tasca comú que ens afecta a tothom. Si avui són les nostres dues entitats desitjariem que demà foren quatre, vuit..., tots els col·lectius que formam la comunitat escolar.

Cada grup o col·lectiu té les seves coses a dir, però pocs o cap de nosaltres per sí mateixos disposam dels mitjans necessaris per a escriure la història particular. Per això és imprescindible unir els mínims recursos que tenim.

Més important, encara, és arribar a veure que no estam lliurant una guerra particular professors d'una banda, pares de l'altra i alumnes pel seu costat. Tots nosaltres estam sotmesos a un dictat més general que és el que ens marca la societat.

Cal discutir, discrepar, aclarir, per arribar a aconseguir les millores que pregonam tots i que exigeix la nostra societat. Hem de fer de l'escola el lloc d'encontre, de concòrdia, de convivència, de sembra de llavor democràtica.

Ja està bé de dir el que no ha d'esser el centre docent, cal saber què volem que sigui i facem-ho d'una vegada.

Vagin aquestes retxes de crida per a tothom que estigui interessat en la tasca, i l'esperança, de que el propòsit pugui fruitar, es convertirà en realitat.

Si aquest o un altre fós l'àmbit d'expressió de tots nosaltres molt hauriem guanyat. Si el desig que aquí apuntem té continuïtat o no, això el temps ho dirà.

El desafiament està llançat.

PRESENTACIÓ

En el moment en que decidírem —STEI i Col·legi de Llicenciats— tirar endavant aquest número monogràfic ens plantejarem qui hi havia de col·laborar. Des d'un primer moment tinguérem clar que calia la participació de tothom: particulars, col·lectius, entitats, institucions. I així ho férem.

A les planes que segueixen trobareu totes aquelles opinions i manifestacions que hem rebut. I no ens queda més remei que deixar constància de les entitats o institucions que no han cregut necessari contestar a la nostra petició.

De les organitzacions sindicals només F.E.S.I.T.E.-U.S.O. no ha donat senyals de vida. Potser no és? No deixa de sorprendre que un sindicat, que sembla prendre més partit en favor de l'empresari que no pas del treballador, se vegi obligat a guardar silenci en determinats moments i davant determinades convocatòries, quan en altres ocasions s'ha alineat amb qui mai podia ser el seu amic natural.

Molt menys sorprèn, encara, la ignorància que n'han fet de la nostra crida les organitzacions empresarials. Ni la C.E.C.E., ni la F.E.R.E., sembla esser que no tenen res a dir, la qual cosa és perfectament explicable si tenim en compte, que, com a vertaders i autèntics poders fàctics, troben altres llocs, moments i oportunitats per a manifestar-se sense necessitat de rebaixar la seva alta condició. Encastellada posició. Els és més fàcil organitzar dies de «llibertat d'ensenyança» i assemblees de pares bastant manipulades que no pas participar en un debat on hi cabi tothom.

Dels partits polítics, U.M. i P.S.O.E. no han donat noves. Del primer no sabem si és que el tema educatiu no va amb ells; tal volta com dirien ells «no és lo nostro». Del segon, P.S.O.E., podria explicar-se la seva absència de resposta per la seva actitud de prepotència des de que fou guanyador a les passades eleccions, fa, ara, poc més d'un any. És veritat que ha donat la seva opinió i ha fet la seva pròpia campanya publicitària en favor de la L.O.D.E., però també és veritat que tenia l'ocasió de contrastar les seves idees a unes planes obertes com aquestes, i no sols l'ocasió, sinó l'obligació, per ser el partit que actualment governa tot l'Estat Espanyol, de participar-hi en el debat. Maldament que minúscula, han perdut una oportunitat més. I van...

La Conselleria d'Educació i Cultura del C.G.I. ja ens té acostumats al seu paper de convidat de pedra. Tanmateix si mai fins ara s'ha manifestat entorn a cap qüestió de l'àmbit educatiu, per què ho havia de fer actualment? De vegades els silencis són més eloqüents que les pròpies paraules. El Sr. Gilet i tot el seu equip són gent de pocs mots. Síntoma clar de que sobra o de que manca... Que cadascú jutgi segons trobi, que noltros tanmateix ja tenim la idea massa feta.

Voliem que tothom tingués el seu espai, però, malgrat tot, això no ha estat possible. De lo qual n'hem deixat constància.

Redacció